

Later, toen Paul terug in het azc kwam, liep hij recht naar zijn slaapkamer, waar zijn twee vrienden op bed lagen. Hij groette hen, nam plaats op zijn bed en begon te vertellen over zijn gesprek met meneer Bert. Zijn vrienden moedigden hem aan om deze kans met twee handen aan te grijpen.

"Je gaat tijdens de halve marathon veel mensen ontmoeten en er is geen beter verbindingsmiddel tussen verschillende nationaliteiten dan sport", zei Toto. "Als vluchtelingen mogen wij niets doen wat geld opbrengt. Het enige wat we nu kunnen doen, is ervoor zorgen dat we kennissen en vrienden maken. Sporten is een goede gelegenheid voor jou om andere mensen te ontmoeten en nieuwe relaties te scheppen. Met hoeveel gasten zijn we hier? En hoeveel van ons hebben zo'n kans gekregen als jij nu aangeboden krijgt?"

"Doe je best, God doet de rest. Dat gezegde klopt", zei Kite. "Wij moeten ons best doen om van deze situatie gebruik te maken en ons op die manier in deze samenleving in te passen. Ik ben vanochtend met de politie in aanraking gekomen", bekende Kite.

"Met de politie?", vroeg Paul.

"Ja", zei Kite, "met de politie."

"En hoe kwam dat dan wel?", vroeg Toto.

"Na een ochtend aan het strand met die Angolese jongen zijn we naar het winkelcentrum gegaan om wat rond te kijken, toen plotseling een politieauto voor ons stilkwam te staan. Twee agenten stapten uit en kwamen naar ons toe. Ze vroegen naar onze legitimatiebewijzen en daarna begonnen ze ons te fouilleren. Gelukkig hadden we niets verdachts bij ons. Toch verzochten ze ons om in hun auto te stappen."

Ik had geen bezwaar, want ik had niets fout gedaan. Ik wilde in hun wagen stappen toen Santos tegen de agenten begon te schreeuwen. Hij wilde helemaal niet in hun auto stappen. Ik heb hem aangekeken en, zonder nog iets te zeggen, ben ik in de auto gestapt. Toen hij zag dat ik al in de auto zat, stapte hij ook in en begon me uit te schelden. Hij noemde me een bange, laffe man die bij het minste geringste in zijn broek doet. Daarna richtte hij zijn woede op de zwarte agente; hij noemde haar een racist en zei dat het beter voor haar was om dood te zijn. Ik keek hem aan en verzocht hem zijn mond te houden. Ik keek hem aan en verzocht hem zijn mond te houden. Toen we op het kantoor aankwamen, werden we overgedragen aan de inspecteur. Na een verhoor en het schrijven van een proces-verbaal mochten we weer naar huis gaan. Toen hoorden we van de agent die ons naar buiten bracht, dat ze een signalement hadden ontvangen van twee zwarte mannen die cd's en dvd's uit geparkeerde auto's aan het stelen waren. Het was een foute melding; wij hadden niets bij ons. Toen werden wij naar buiten gebracht. De agent zei dat wij vrij waren en naar het azc terug konden gaan. Na twee stappen liep Santos terug en zei tegen de agent: "Non monsieur, nee, how go back? No ticket! No voiture! Niet bus en azc là-bas... loin, loin..." De agent keek naar hem, lachte, liep naar binnen om de autosleutels te halen en reed ons tot hier.

"Je mag je gelukkig prijzen", zei Paul. Wat had die Santos gedaan als hij in zijn eigen land voor de politie had gestaan? Kon hij daar schreeuwen of roepen tegen hen? "Wij mogen vrijheid en losbandigheid niet door elkaar halen", vond Paul.

Daarna viel iedereen in slaap. Ondanks de kwellende onzekerheid onder de gasten in het azc, ging het leven door. En zoals in iedere samenleving, gingen mensen zich binden en maakten anderen zich los van elkaar.

Op een dag, terwijl Paul, Toto en Kite in de eetzaal zaten te eten, kwam er plotseling een bijzonder mooi meisje tevoorschijn. Ze stond in de rij om haar eten op te halen. Ze was zó mooi dat Paul stopte met eten en met enige schroom zijn vrienden op haar attent maakte. Ook zij waren meteen betoverd door haar schoonheid. Er ging een magische kracht van haar uit; ze was niet zomaar mooi, ze was de schoonheid zelf.

"Ik heb deze vrouw vanochtend al ontmoet," zei Paul. "Ze was zo aangeslagen dat ik niet wist hoe ik haar kon troosten. Haar procedure is beëindigd en ze heeft 48 uur de tijd gekregen om het land te verlaten. Maar ze kan niet terugkeren naar haar land van herkomst. Haar man is daar gearresteerd en sindsdien spoorloos. Ze is bang voor represailles en weet niet eens of er nog familie van haar leeft."

"Wat kunnen wij doen voor haar?", zuchtte Kite. "Het is vandaag zaterdag en het vluchtelingenkantoor opent pas maandag, de kans is groot dat ze wordt gearresteerd als wij voor maandag niks doen." "Hoe is haar naam?", vroeg Toto. Salhe, antwoordde Paul. "Wat kunnen wij doen?", zuchtten de mannen. "Waar is de solidariteit, waar is de liefde? Waar zijn ze gebleven? Zij zijn misschien